

BLUEBERT

NO. 3 · MAY 1978 DEN NORSKE FN-BATALJONEN I LIBANON

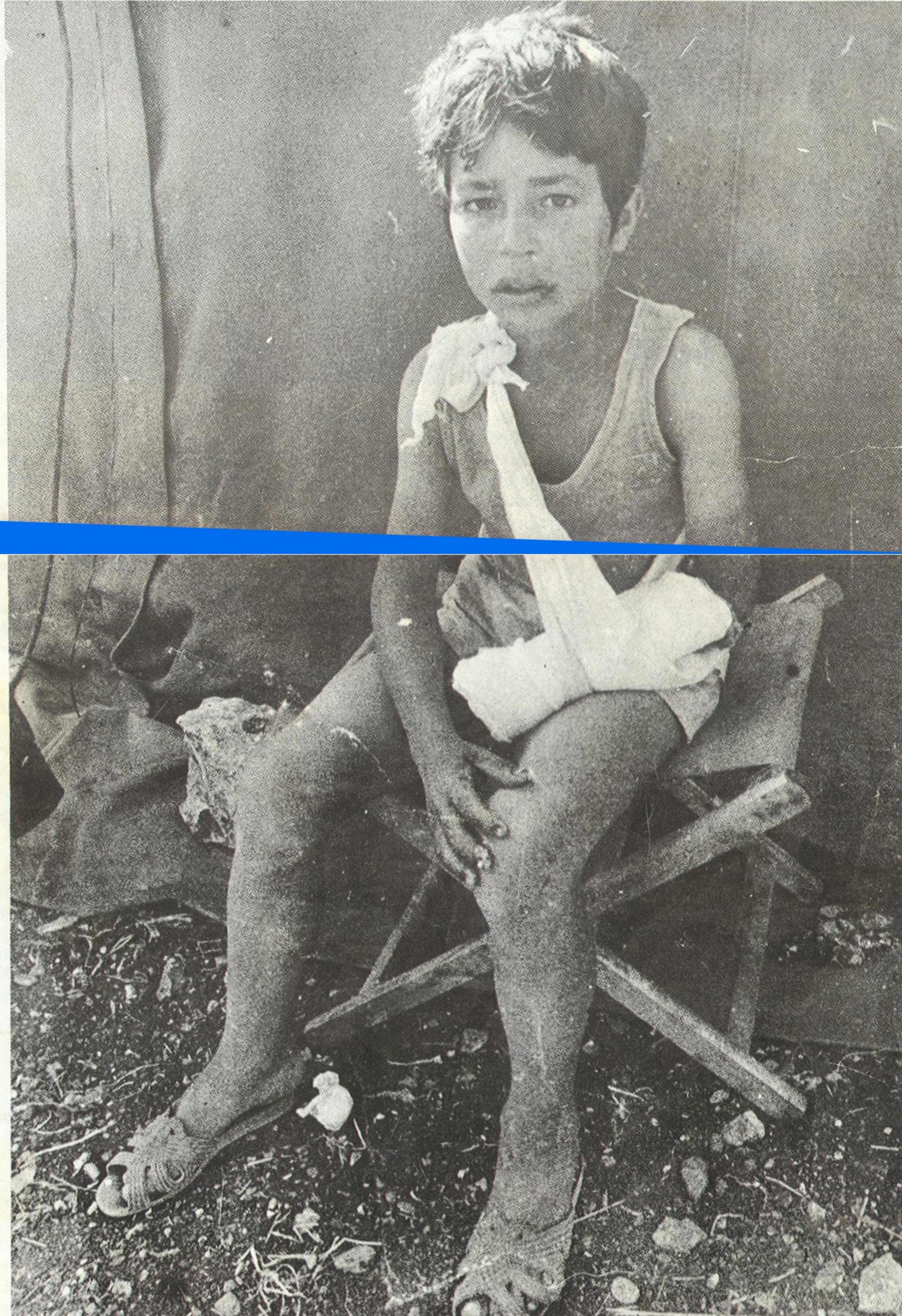
Risiko Sykehus

Denne lille gutten sitter utenfor tannlegeteltet i Naqura og venter på behandling. Han er en av de 6000 sivile i området rundt NorMedCoy, som nyter godt av den norske FN-styrkens medisinske hjelp i Naqura-området. Med store smerter i munnen, en skadet arm og med et forskremt, men samtidig forhåp-

Inne på sykenuset ligger en annen libanesisk gutt med store skader i det ene benet etter å ha blitt truffet av granatsplinter. Krigens vondskap rammer ofte sivilbefolknigen hardest, og ved NorMedCoy gjør man sitt ytterste for å la sivilbefolkingen nyte godt av den medisinske tjenesten.

Vi lar denne gutten representere de mange sivile i området, og vi håper at FN-styrkens tilstøttelse i Syd-Libanon kan lindre befolkningens fysiske og psykiske smerter.

Dette nummer av Blue Beret er hovedsakelig viet feltsykehuset i Naqura, risikotillegg og lønn for soldater og befal. Soldatjobben i Syd-Libanon er ikke ufarlig, det har flere episoder vist. Soldatene vil ikke sitte som lerduer for geriljalsoldatene uten å få skikkelig betalt.

NorMedCoy i Naqura

På knappe tre uker har sykehuset i Naqura — NorMedCoy — behandlet nærmere 500 pasienter, både militære og sivile. Dette Sykehuset, som drives av den norske FN-styrken, er et felles sykehus for hele FN-styrken i Syd-Libanon. Da sykehuset ble opprettet gikk det et fly hver time i to døgn til Tel Aviv med utstyr, og i overføringsfasen ble det jobbet døgnet rundt i flere dager med å reise sykehuset og anlegge nærforsvarsstillinger, forteller sjefen for NorMedCoy, oberstløytnant Svein E. Pedersen.

Sykehuset fungerer utmerket, og utstyret er det beste man kan få til dette bruk, men det er likevel enkelte ting man ikke er helt fornøyde med, nemlig mangel på interesse blant legestanden hjemme for å tjenestegjøre i Syd-Libanon.

— Vi har nå bare en kirurg, forteller oberstløytnant Pedersen.

— Det er Arne Weber-Laumann, og han forlater oss om noen uker. Vi er i dag tre leger her, men vi vil trenge kirurger ganske snart. Hjemme i Norge

er det 800 kirurger, og vi vil synes det er utrolig merkelig om det ikke kan skaffes folk til denne tjenesten. En faktor er kanskje at sommerferien står for døren, men når Stortinget en gang har sagt ja til å opprette et sykehus her, bør man også kunne klare å fremskaffe folk!

— Hvordan er livssituasjonen for de sivile her?

— I dette området bor det 6000 mennesker, og de lever på en bombe døgnet rundt. Det er mye elendighet her, og vi gjør alt vi kan for å forsøke å hjelpe de sivile.

Inne på sykestuen fikk vi bevis for Pedersens ord. I en seng lå en 12 år gammel libanesisk gutt som hadde fått store skader i benet etter å ha blitt truffet av splinter fra en granat. Gutten lå stille i sengen og stirret med store øyne på de mange som kom og gikk.

Han lå i et fremmed miljø, og følte seg ensom. Ingen kunne han kommunisere med, bare når pappa kom innom en gang i løpet av dagen kunne han få sagt noe. Men han fikk god pleie, derom hersker ingen tvil.

— De som arbeider her ved feltsykehuset gjør en fenomenal innsats, sier Pedersen. — Det er rett og slett en fantastisk gjeng jeg har her.

— Hva slags medisinske til-

feller har man hatt hyppigst for behandling?

— Det må vel sies å være mageinfeksjon, noe som har slått hardt ut hos enkelte. Men vi leter med lys og lykte etter

Vannet her er dårlig, men det kokes og kloreres.

Varmen i området begynner nå å virke trykkende på enkelte, selv om man i Naqura har Middelhavet med 24 grader i vannet

når det gjelder svært kompliserte tilfeller blant soldatene, sender vi dem til sykehuset i Haifa. Vi har dessuten alltid et utrykningsteam klart med to

kunne finne løsningen. Det kan være vannet, maten eller varmen.

Fire av sykesøstrene i Naqura: foran til venstre Vigdis Rosland fra Oslo og Bente Andreassen, Honningsvåg (t.h.) Bak ser vi Inger Dolve fra Bergen (t.v.) og Tove Furuseth fra Nordkisaé

løpig har ikke varmen gitt noen særlig negative utslag, mener Pedersen.

— Om en måneds tid, derimot, vil vi nok merke varmen for alvor, og da gjelder det å innrette seg best mulig.

— Hvordan?

— Man må sørge for god skygge å dekke seg under, man bør lempe mest mulig på antrekket og gå luftig kledd, og vi må kjøle oss av mest mulig. Og husk å tilføre kroppen nok väske og salt.

Vi har nevnt at sykehuset i Naqura tar seg av sivile pasienter, og det gjør man når det gjelder akutte tilfeller. Man har også hatt to fødsler i NorMedCoy, en gutt og en pike. Piken var nummer 14 i en barnerik familie, men gutten var ikke så langt ut i rekken i sin familie. Lege Vidar Lehmann tok i mot gutten, og foreldrene var så lykkelige at de bestemte seg for å døpe gutten Vidar!

Det hersker i allefall ingen tvil om at sykehuset i Naqura er meget populært blant sivilbefolkingen.

Sjefen for UNIFIL-hospitalet, lege og oberstløytnant Arne Weber-Laumann, sier imidlertid at man ikke kan ta i mot alle sivile som kommer til sykehuset.

— Det er kun øyeblikkelig hjelp vi kan gi, sier han. — Og

handling ombord i helikopteret under transport, hvor vi har med en anestesisykepleier.

Arne Weber-Laumann er også enig med Svein E. Pedersen i at man er skuffet over den dårlige rekrutteringen blant kirurger hjemme.

Blant sykepleirne har rekrutteringen vært utmerket, sier han. — For leger burde denne tjenesten være en utmerket erfaring å ta med seg. Vi har blant annet en del såkalte krigsskader her, noe legene hjemme ikke får erfaring i. Heldigvis har vi lite krigsskader, men det er likevel god praksis for en kirurg.

Og vi tviler ikke på at sykehuset i Naqura vil kunne gi legestanden god praksis, men det er heller ingen tvil om at også pasientene blir tatt godt vare på i NorMedCoy. Forøvrig vil NorMedCoy om forhåpentligvis kort tid få satt opp prefabrikerte hus, som kommer fra Kypros.

DOVRE REISEKONTOR

Dovre reisekontor ved korporal Hjelle tar imot bestillinger på billetter og besvarer alle spørsmål hva gjelder reiser, hotellopphold og bilutleie. Kontoret er i samme telt som S-1.

Dårlig tannstatus

— Tannstatus for den norske FN-soldaten er stort sett dårlig. Det er tannlege John Birger Asheim ved NorMedCoy som sier dette. Asheim var skole-tannlege sjef i Halden før han meldte seg til FN-styrken. Han er nå i Naqura, og hans tannlegebor snurrer stadig med sin litt ubehagelige lyd i soldatene tenner.

Tannlege John Birger Asheim i arbeide med en pasient.

— Ved neste kontingentskifte bør nok tannstatusen forsøkes å bedres, sier tannlegen. — Det gikk vel noe raskt med innkallelse og utrykning i pásken, så det er forståelig at soldatene ikke rakk å gjøre noe med tennene før de dro.

Asheim forteller at han har usedvanlig mye å gjøre, og han har behov for hjelp. Men om det kommer tannlegeforsterkning, er umulig å svare på nå.

Som ellers ved sykehuset tar Asheim seg også av sivilbefolkingen så langt det lar seg gjøre, men det vil helst være kun akutte tilfeller.

Utenfor tannlegeteltet satt det en ung libanesisk gutt da vi besøkte NorMedCoy. Han hadde fått ødelagt tennene i både over — og underkjeven ved et kraftig fall. Han ventet på å få slippe inn til Asheim, som lovte å gjøre hva han kunne for den uheldige gutten. Guttens far satt på huk ved siden av og trøstet sonnen, som hadde vanskelig for å holde tårne-

tilbake. Dagen etter at gutten hadde fått behandling, sa Asheim at det var gode sjanser for å redde guttens tenner.

— Men det er vanskelig å kommunisere med folkene her, sa Asheim.

— Denne gutten skal bare innta flytende føde over en periode, og jeg håper hans far forsto dette.

Med den varmen vi har her nede inntar soldatene mye drikke, og det går helst på mineralvann og annet søtt. Fra Gaza-perioden vet man at dette er ting som ikke er bra for hverken tenner eller tannkjøtt.

— Det er ikke bra å tylle i seg for mye sukkerholdig drikke, sier tannleggen. — Drikk helst soda eller farris.

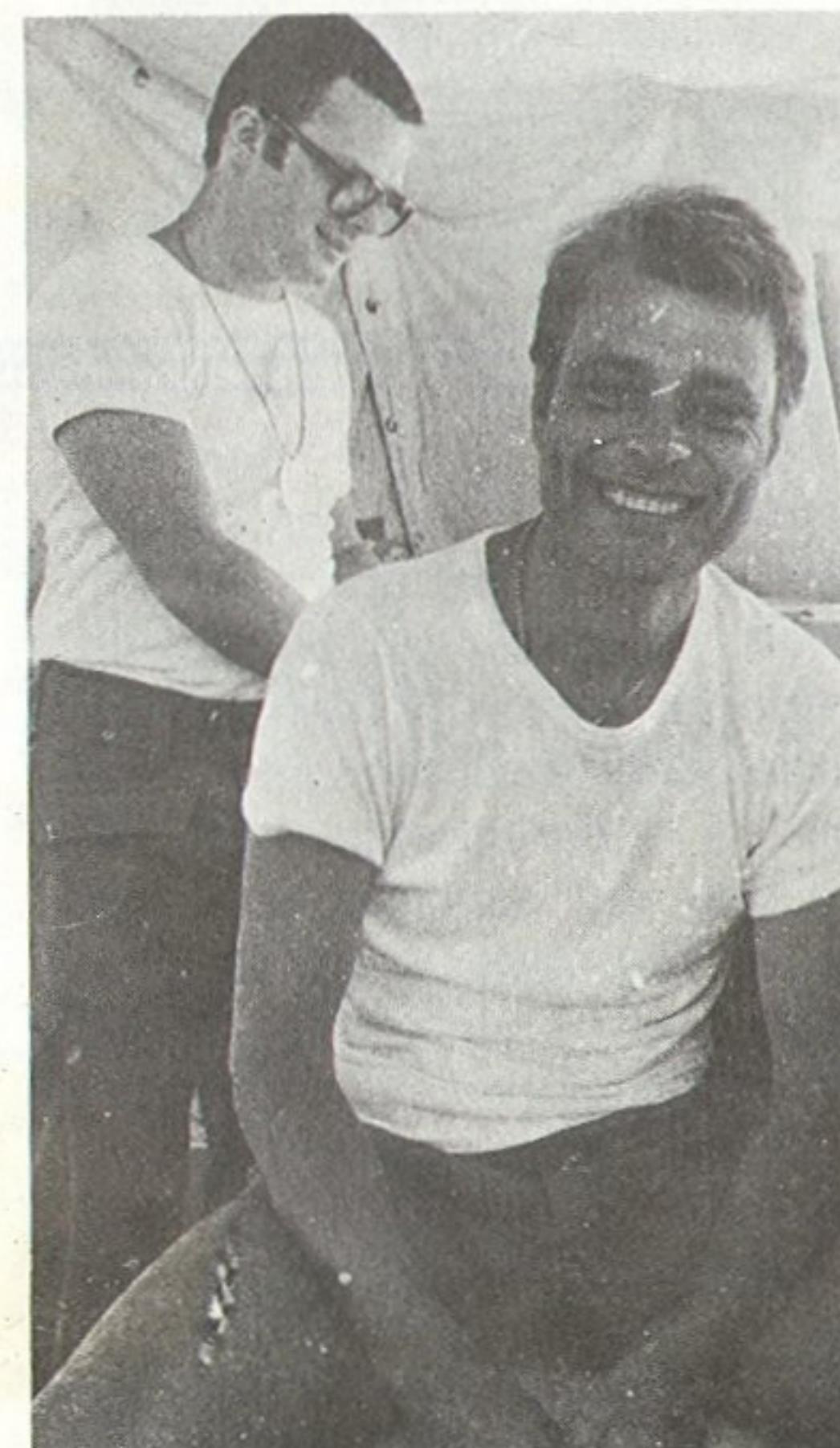
— Hvordan skal vi best ta vare på tennene våre?

— Der gjelder selvsagt reglene for vanlig tannhygiene, men det er viktig å bruke både tannstikkere og tantråd og sørge for skikkelig pussing. Enkelte er kanskje sløve med tannpussem i felten, dette vil gi seg utale i form av tannkjøttsyk-

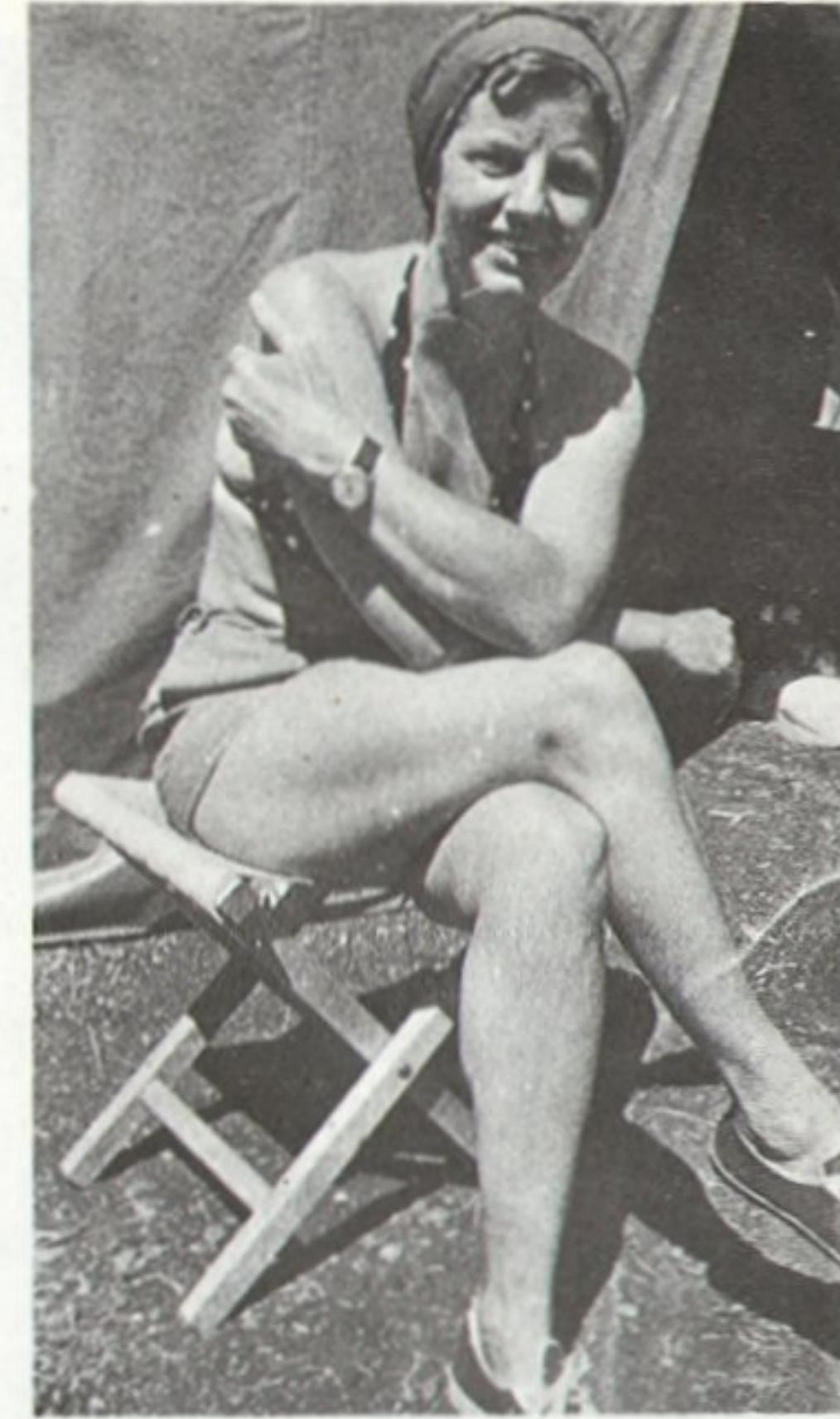
dommer.

Tannlegen er forøvrig meget fornøyd med det utstyret han har til rådighet i Naqura, hans håp er imidlertid å få flere tannleger til NorMedCoy.

— Både jeg og min assistent Arild Tolo fra Stavanger har hendene fulle hele dagen, og vi er takknemlig for all den hjelp vi kan få.

Tannlegeassistent Arild Tolo og tannlege John Birger Asheim.

Karin Aarseth fra Steinkjer utenfor teltet.

Det er kvinner blant FN-soldatene, for de som ikke visste det, og de finnes i NorMedCoy i Naqura. Det er seks sykepleiersker, og en av dem er fem-barns mor. Det er Karin Aarseth fra Steinkjer, nå arbeider hun vanligvis i Levanger. For tiden er hun imidlertid i Naqura, og riktig stortrives.

— Ja, jeg trives så bra at jeg faktisk har tenkt å bli her nede til jul, sier Karin Aarseth, som er anestesisykepleier. Hun

Mor til fem i felten

hadde nettopp begynt i ny stilling ved sykehuset i Levanger, og hadde vært der i fire uker, da FN-styrken ble sendt til Syd-Libanon. Karin Aarseth meldte seg frivillig, og ble sendt nedover den 25. april.

— Og du liker tjenesten bra?

— Jeg synes det hele fungerer utmerket, man må bare være i stand til å innrette seg, sier fru Aarseth, som også har arbeidet ved sykehus på Lillehammer og i Tønsberg.

— Vi har også en god del fritid, men på grunn av beredskapen kan vi ikke forlate leirrområdet når vi måtte ønske det. Vi har det imidlertid bra her, med badestranden bare noen meter unna.

— Skal du hjem i ferien?

— Nei, de to ukene jeg har, skal jeg tilbringe i Israel. Det er så mye jeg har hatt lyst til å se i Israel, og nå skal jeg benytte sjansen.

Karin Aarseth er med i utrykningsgruppen på helikopteret, og for henne er denne tjenesten en god praksis å ta med seg.

Store sterke karer

Vi kan i dag presentere Pi-troppens selvlagde sang, som går på melodien til „Store sterke karer“.

Sangen er foreløpig titel-løs, men den ble fremført av alvorlige karer for Blue Berets redaksjon forleden. Slik lyder teksten:

Vi er pionersoldater
som vårt fedreland forlater.
Og her må vi rydde gater
for å tjene FNs sak i Libanon.

Ja, vi prodrer og vi søker
dagen lang,
for å trygge fører og den enkelte mann.
Men vi lever kun på RSP og vann
men det gjør'ke noe for en minesøkemann.

Israel og PLO og falangistene
går og trokker oss på tærne.
Men vi er'ke like gærne
for vi er jo tross alt pionerer vi.

Kjære nordmann, hvis du ikke vet
hvordan det er å være pioner i fremmed land,
kom til Es Saqi der hvor gutta holder stand
så skal vi vise deg hvordan det går an.

Og vi alle lengter til å komme hjem,
hjem til jenta våres og familien.
Men det blir nok lenge til vi ser dem igjen
for her er vårt andre hjem, hjem, hjem...

En daglig hilsen hjem

Løytnant Viggo Eliassen med sin radioamatörstasjon LA9GK/ 4x4.

Løytnant Viggo Eliassen fra Larvik må sies være litt av en velferdsmann — og sosialkurator. Det er ikke dette som er den egentlige jobben hans. men Eliassen er radioamatör, og formidler som sådan daglige hilsner hjem til soldatene fa-

land formidler beskjeder til hele landet, og soldatene er Halland og andre radioamöterer jeg har kontakt med evig takknemlig for den tjenesten de yter.

Eliassen forteller at man har søkt Televerket om å få montere en spesialtelefon på mottakeren

hos Halland, slik at guttene kan ringe direkte hjem via Billingstad, men dette har foreløpig ikke Televerket gått med på.

Viggo Eliassen har til nå sendt mer enn femti hilsner hjem, og det er ingen tvil om at dette er velferd for soldatene.

— Det kan være en hilsen til kona på sykehuset, til mor som har födselsdag eller til konfirmanden, sier Eliassen. — Og som regel får vi svar dagen etter.

Dette betyr meget for soldaten, følelsen av ensomhet kan

kanskje dempes noe når man har fått ferske hilsner fra Norge. Og det betyr også uendelig meget for de hjemme å få vite at alt står bra til med gutten.

For de som måtte ha interesse av å vite det, går Eliassen på lufta

16 eller 17 norsk tid, og da holder han på et par timer. Frekvensen han benytter er 14300 kc på 20-meteren.

— Av og til mens jeg kommuniserer med Norge stopper strömaggrenaget, sier Eliassen.

— Men dette vet amatörene hjemme, og de venter tålmodig til strömmen er kommet tilbake og jeg kan kalle dem opp på nytt.

Tiltaket er ypperlig, synes vi, og vi takker både løytnant Viggo Eliassen og alle radioamatörer hjemme som formidler hilsner for FN-soldatene.

Viggo Eliassen hører til i Naqura, hvor han opererer med sitt radioamatörsett med signaturen LA9GK/4X4. Inne i teltet sitt har han rigget opp sitt utstyr, og går hver dag på lufta med hilsner hjem til gamlelandet.

— Det er et tydelig behov for å holde kontakten med de hjemme så ofte som mulig, sier Eliassen. — Og takket være en ivrig radioamatör hjemme i Norge, LA4DD — Jacob Halland fra Billingstad — kan guttene her få sendt hilsner hjem. Hal-

BLI PÅ POST

Da den norske FN-styrken dro hjemmefra ble det flere ganger sagt fra ledende regjeringshold, at dersom vi kom opp i direkte krigshandlinger, skulle styrken trekkes ut og sendes hjem. Vi har vært i kamp, vi er fortsatt her nede. Spørsmålet er om det i det hele tatt er riktig å trekke styrken ut, selv om vi er kommet ut for ting som ikke kan kalles fredsbevarende. En retrett ville sannsynligvis få oss til å tape ansikt, selv om det kanskje fortsatt er noen som mener at vi ikke har noe her å gjøre. Fra Farmand's Nr. 15 i april har vi sakset denne artikkelen:

Det springende punkt i Midt-

Østen er nu hvorvidt FN-styrkene i Syd-Libanon makter å løse sin oppgave. At oppgaven etter sin natur både er farlig og krevende, synes ikke alle her hjemme å ha vært klar over. Forhastede trusler om å trekke troppe ut, ikke minst fra statsminister Odvar Nordli, imponerer ikke.

Når man først mener at Norge tjener fredens sak ved opprettelsen av en egen FN-styrke, og ivrer for å sette den i aksjon hver gang en anledning byr seg, virker det svært ykkelig med en rask retrett. Hvis Norge skulle bli det første og eneste landet som trekker seg fra FN-opdrag i en slags panikk, blir

det til liten smiger for vår nasjonal karakter slik den i fremtiden vil bli tolket ute i verden.

Hvis dette var en alminnelig speidertur kunne soldatene like gjerne vært bevæpnet med paraplyer. I virkeligheten har FN-styrkene en oppgave som må føre til konfrontasjoner. De skal hindre PLO i å gjenoppbygge sin terrororganisasjon i Syd-Libanon, og idet de overtar denne oppgaven fra israelerne gir de Israel mulighet til tilbaketrekkning.

Det er ingen hemmelighet at Israel anser denne oppgaven som umulig. Et av Israels delmål ved aksjonen i Syd-Libanon har vært å skaffe tilveie det

Radio Norway

Utenlandssendingen for nordmenn er populær her nede i Syd-Libanon, og mange har spurt hvilke frekvenser som nytes og til hvilke tider. Blue Beret kan her presentere sendetider og frekvenser for tiden 7. mai til 2. september, og dette skulle holde for vår kontingent: (lokaltider)

Europa, kl. 13.00—14.30
6015 kc 49m-band.

Midt-Østen kl. 13.00—14.30
21730 kc 13m-band.

Europa, N-Afrika
kl. 15.00—16.30

9590 kc 31m-band.

Europa, Afrika kl. 17.00—18.30
17795 kc 16m-band.

Midt-Østen kl. 19.00—20.30
21730 kc 13m-band.

Europa, Afrika kl. 21.00—22.30
15175 kc 19m-band.

Midt-Østen kl. 07.00—08.30
15175 kc 19m-band,
17795 kc 16m-band.

Lykke til

Fra en mann i Devon, England, har FN-bataljonen fått en hilsen. Han ønsker oss lykke til i en lite misunnelsesverdig jobb, og ønsker oss en trygg tid her nede og alle vel hjem. For de som måtte ønske å skrive til mannen, er hans navn og adresse: Mr M. Knott, 15 Mansbridge Rd, Totnes, Devon, England. Hans

tærhistorie.

Frimerker

FN-bataljonen får mange brev med spørsmål om FN-frimerker eller FN-stempel fra Libanon. Vi får også henvendelser fra mennesker som gjerne vil brevveksle, og her er en av dem:

Herrn Bernd Lukas, Postfach 163, 1000 Berlin 26, W-Germany.

Hvis noen er spesielt interessert i å brevveksle med frimerkesamlere, kan henvendelse skje til presseoffiseren.

endelige bevis for at landet ikke kan stole på en FN-garanti om sikre grenser. Hvis FN gjør en dårlig jobb i Syd-Libanon vil Israels myndigheter ha et fremragende argument både overfor sitt lands innbyggere og overfor allierte om at landets sikkerhet bare kan baseres på egen styrke. Det betyr nei til en palestinsk stat på Vest-bredden og det betyr fortsatt okkupasjon av arabisk land.

Norge bør merke seg det og tilstrebe å oppfylle sine forpliktelser. Der kan man gjøre en innsats for verdensfreden, samtidig kan man demonstrere at det norske forsvar ikke er skuddredde.

Til myndighetene

Det er omstendigheter vedrørende de norske myndigheters forhold og holdning til FN-soldatenes økonomiske betingelser som dessverre nu nødvendiggjør et offentlig utspill.

Et stort antall frivillige har gamle kontraktformularer. Da vi ikke kan tro annet enn at soldatene vil få de samme økonomiske vilkår uansett kontrakteenes forskjellige ordlyd, tillater vi oss å holde oss til den eldre versjon av kontraktformularet, da denne etter vår oppfatning er den klareste av de to. I dette formular forekommer ikke uttrykket "utvidet ulempedtgjørelse", men derimot betegnelsen "risikotillegg". Under FN-tjeneste utenlands tilstás ifølge denne: (Avsnitt 8 (II) pkt

d): "Risikotilleg pr dag som fastsatt etter forutgående forhandlinger med organisasjonene hvis betingelsene herfor er til stede".

Dersom de norske FN-styrkenes tjeneste i Libanon ikke fyller betingelsene for risikotillegg, er det vanskelig å forestille seg hvor og på hvilket grunnlag et slikt tillegg skulle komme til utbetaling.

De klare forutsetninger for at norske FN-styrker ville bli satt inn her og forbli i området, er som kjent blitt brutt flere ganger. Dermed er det ikke sagt at vi ønsker å bli trukket tilbake dersom krigshandlinger skulle forekomme. Men uansett

høytidelige forsikringer fra representanter for de involverte

parter, er det udiskutabelt at våpenstilstanden ikke er effektiv. Begivenhetene i Kawkab den 9. mai skulle eksemplifisere dette. At vi har dyktige forhandlere i våre sjefer, og også selv greier å takle vanskelige tilfeller og situasjoner så tilspissinger unngås, bør av myndighetene ikke feiltolkedes dithen at "det har jo ikke vært episoder på så og så lenge, så noen risiko som berettiger til særskilt tillegg, kan ikke sees å foreligge".

Vi motsetter oss dessuten det forsök på å tåkelegge saken som en endring av betegnelsen "risikotillegg" til "ekstraordinær ulempedtgjørelse" innebærer, demonstrert f. eks. i signal 141405A og 190920A fra FD til FNBN. Ulempene ved tjenesten her sammenlignet med tjenesten hjemme, er sannelig både store og tallrike, men dette var vi forberedt på, og anser det som en sak som for mannskapenes vedkommende kan lømpenes i sterkt forhøyelse

er altså ikke dette vi krever her.

Noen nordisk samrøring av ulempedtgjørelse eller risikotillegg kan vi ikke se har noe for seg, da det først vil trenere avgjørelsen, for det er forholdene ved de diverse nordiske kontingenter i Midt-Østen så ulike, at et initiativ for å bringe de påtenkte ytelsjer på samme nivå, hva enten det er ment å skulle kompensere for ulempa eller risiko, burde falle på sin egen urimelighet.

Soldatenes tålmodighet er nu blitt töyd så langt at hverken öreproppmetoden eller "goddag mann ökseskraft" lenger er anvendelige som reaksjonsmåter fra myndighetene.

De menige mannskaper kan i denne situasjon ikke fremme sine krav gjennom noen organisasjon, derfor brukes tillitsmannsapparatet og denne form for utspill.

Frank Nilsen
Stabskp.
Steinar Hynne
Kp 1.
Oddleif Risan
Kp 2.

APENT BREY TIL STATSMINISTEREN

Det norske folk må nå etter hvert ha krav på en redegjørelse fra statsministeren vedrørende vår FN styrkes oppgave i Libauouootó..

non. Jeg må da be om klare og utvetydelige svar på nedenstående spørsmål:

Forutsetningen for å sette inn vår FN-styrke var uttrykkelig at disse ikke skulle innblandes i kamphandlinger.

Mener statsministeren at styrkene ikke har vært i kamp eller blitt angrepet?

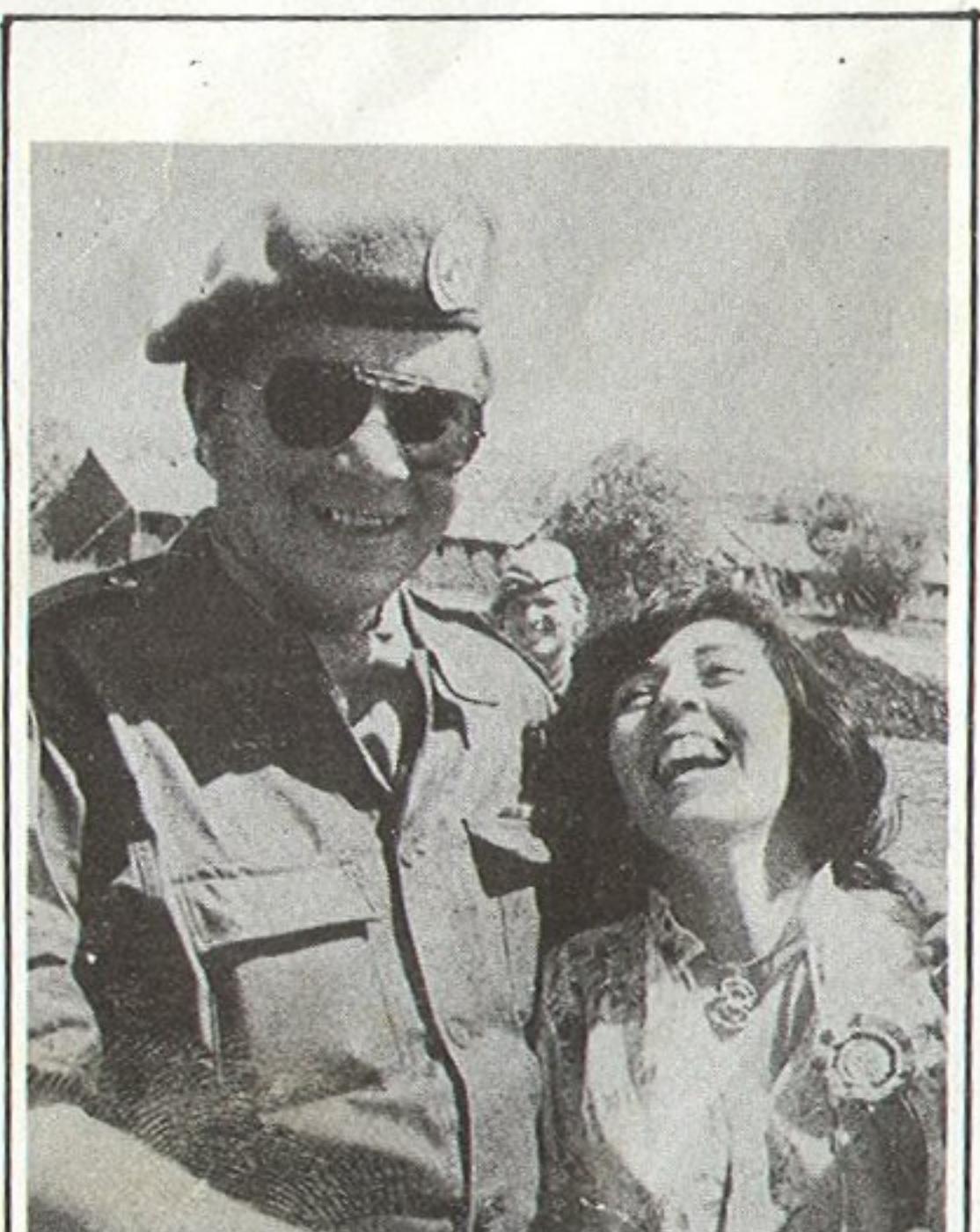
Mener statsministeren at forutsetningene for at styrken ikke skal innblandes i kamp fremdeles er til stede? Hvis styrken etter dette blir angrepet og/eller innblandet i kamp hvem har ansvaret, de som har sendt dem inn, eller er det offiserene som skal ha skylden?

Skal våre styrker, om nødvendig med makt, avvære PLO og de øvrige geriljasoldatene i sitt område? Hvordan mener regjeringen at dette i tilfelle skal gjennomføres uten kamphandlinger?

Våre FN-soldater har skrevet kontrakt under den klare forutsetning at de ikke skulle innblandes i kamphandlinger. Hvis nå regjeringen fortsatt holder styrken i et område og under omstendigheter hvor de elter all sannsynlighet kommer i kamp, mener regjeringen at dette er korrekt overfor soldatene?

Sam. Svendsen
Rubbestadneset

Dette leserinnlegget har vi sakset fra Dagbladet.

HAN OG HUN

Kjell Michaelsen fra Oslo lot seg aller nødigst overtale til å posere sammen med denne libanesiske skjønnheten 17. mai. Han uttalte etterpå at han trodde det hele var en drøm. Legg merke til hans drømmende ansiktsuttrykk.

Hard tjeneste

De norske FN-soldatene i Syd-Libanon er sterkt misfornøyde med de økonomiske vilkår de tilbys i denne tjenesten. Det er spesielt risikotillegget — eller mangel på sådan — som gjør at det nå hersker en misfornoyd stemning. Flere av soldatene har på grunn av sine lønninger i FN-tjenesten ikke maktet sine forpliktelser hjemme, noe som skaper utrygghet og bekymring hos soldatene. Det de nå forlanger er skikkelige lønninger og risikotillegg.

Soldatene sammenligner denne tjenesten med vår forrige FN-tjeneste i Gaza for 11 år siden. Den gang var risikotillegget 15 US dollar pr dag, og soldatene mener at tjenesten i Midt-Østen så absolutt er av en slik art, at risikotillegg burde ha vært en selvfølge. Men først den 24. mai på det nordiske ministermøtet i Harstad vil denne tinga bli tatt opp. Soldatene lurer imidlertid på hva slags tjeneste som må til for å betinge et risikotillegg. Den norske FN-styrken har flere ganger vært under direkte beskytning i Syd-Libanon, og den 9. mai var situasjonen mot en trapp av en slik art, at det ble gitt ordre til den norske FN-styrken om å besvare ilden. Med andre ord, en direkte krigshandling.

I 1967 i Gaza var risikotillegget på 15 US dollar, og både befal og menige i Syd-Libanon mener dette må reguleres, om det blir avgjort at FN-soldatene skal få risikotillegg, og skal man ta til følge den prisindeksen vi har i dag i forhold til 1967, samt lønnsstigningen, bør dagens risikotillegg være på omkring 42 US dollar — eller 227 kroner pr dag.

I FN-soldatenes kontrakt står det anført: "Dersom tjeneste utenlands medfører risiko utover normal fredstjeneste i Norge, og kan medføre fare for liv og

helse, kan ekstraordinær ulempgodtjørelse (risikotillegg) pr dag komme til utbetaling etter forutgående forhandlinger med organisasjonene".

Tillitsmann Frank Nilsen sier at stemningen blandt soldatene er meget dårlig p.g.a. av at man ikke har kommet frem til at de skal ha risikotillegg, og når man leser formuleringen i soldatenes kontrakt, er det vel hevet over en hver tvil at tjenesten i Syd-Libanon medfører en vesentlig større risiko enn vanlig tjeneste hjemme i Norge.

— Flere av soldatene har økonomiske vanskeligheter, sier Frank Nilsen. — De har vanskeligheter med avdrag hjemme, på bil, hus og også vanskeligheter med å forsørge sin familie. Blant enkelte har det også vært snakket om å begå handlinger som kan gjøre at de vil bli hjemsendt, så prekær er situasjonen for mange.

Gifte soldater får utbetalts 192 US dollar pr måned, ugifte får 135 dollar. Dette er altfor lite, mener soldatene, spesielt når de selv må bestride alle utgifter ved permisjoner eller ved feriereiser enten til Israel

eller til landene der soldatene ikke måtte fått og slett ikke det økonomiske løftet det er å ta en ferietur hjem. Dertil er utbetalingen for lav.

— Man føler seg så uendelig makteslös hver gang man får spørsmål fra soldatene om hvordan det går med lønnsjusteringer og risikotillegg, sier tillitsmann Frank Nilsen. — Man kan kun svare at brev og signaler er sendt, men at man venter på svar.

Soldatene vurderer å gå til aksjon for å få en fortgang i saken, og ved et sentralt tillitsmannsmøte ble det fremhevet at en løsning av denne saken til soldatenes tilfredsstillelse,

vil få en positiv betydning for rekruttering av de neste kontingenter.

— Det er en psykisk belastning å tjenestegjøre i et slike

område, hvor flere av oss er blitt direkte beskutt flere ganger, sier Frank Nilsen. — Vi anser derfor våre krav som rimelige og berettiget.

Bedre betaling

Fra venstre: Truls Nyland, Jessheim, Helge Nilsen, Hamar, Kjell Arild Olsen, Levanger og Sigmund Holt, Dal.

I disse dager har flere av FN-soldatene vært inne til tjeneste i to måneder, og de fleste begynner å bli det man kan kalle vel etablert. Det er ikke dermed sagt at alle trives like godt, og vi har spurt fire soldater hvordan de nå ser på situasjonen og soldatlivet i Syd-Libanon. En av kommentarene var naturlig nok lønn og risikotillegg, noe som opptar soldatene meget.

Truls Nyland, Helge Nilsen, Kjell Arild Olsen og Sigmund Holt fra Kp 2 fikk anledning til å si sine meninger om trivselen her nede.

— Vi trives stort sett bra, svarer de, — men vi ville gjerne hatt hyppigere permisjoner.

Tjenesten er hard for mange, noe de forsåvidt var innforstått med, men å ligge i hundre prosent beredskap døgn etter døgn tar på.

— Vi ligger i stillingene og venter og venter, sier Kjell Arild Olsen. — Av og til går et snublebluss av, og vi tenker straks på geriljasoldater. Men ofte er det bare en rev som har utløst blusset. Det er likevel nerveslitende.

Alle fire er enige om at man kjenner det på kroppen når man

har hatt en anstrengende tjeneste døgn etter døgn, og de unnlater heller ikke å nevne at det kan oppstå sitring i nervene av og til.

— Jeg synes personlig at FN-tjenesten er ok, sier Sigmund Holt fra Dal. — Men risikotillegg og høyere lønn burde ha vært en selvfølge. En annen ting vi også burde hatt, var en fri hjemreise i løpet av perioden. Slik det nå ser ut til å bli, er prisen vel høy, særlig tatt i betrakting vår lønnssituasjon i FN-tjenesten.

har vært et aktuelt tema den siste tiden, og i følge de fire vi snakket med, er det en god del av soldatene som uttrykker sin misnøye med nettopp dette. En slik mishagsytring gir seg også utslag i diverse andre ting, man tar seg kanskje en dram for meget, diskusjonen begynner, irritasjon og aggressjon blir resultatet.

— Her er penger alfa og omega, sier de fire. — Vi er ikke interessert i å sitte som lerduer for geriljasoldatene i området. Dette er en temmelig farlig jobb, og vi vil ha skikkelig betalt for soldattjenesten!

Varer i kantina

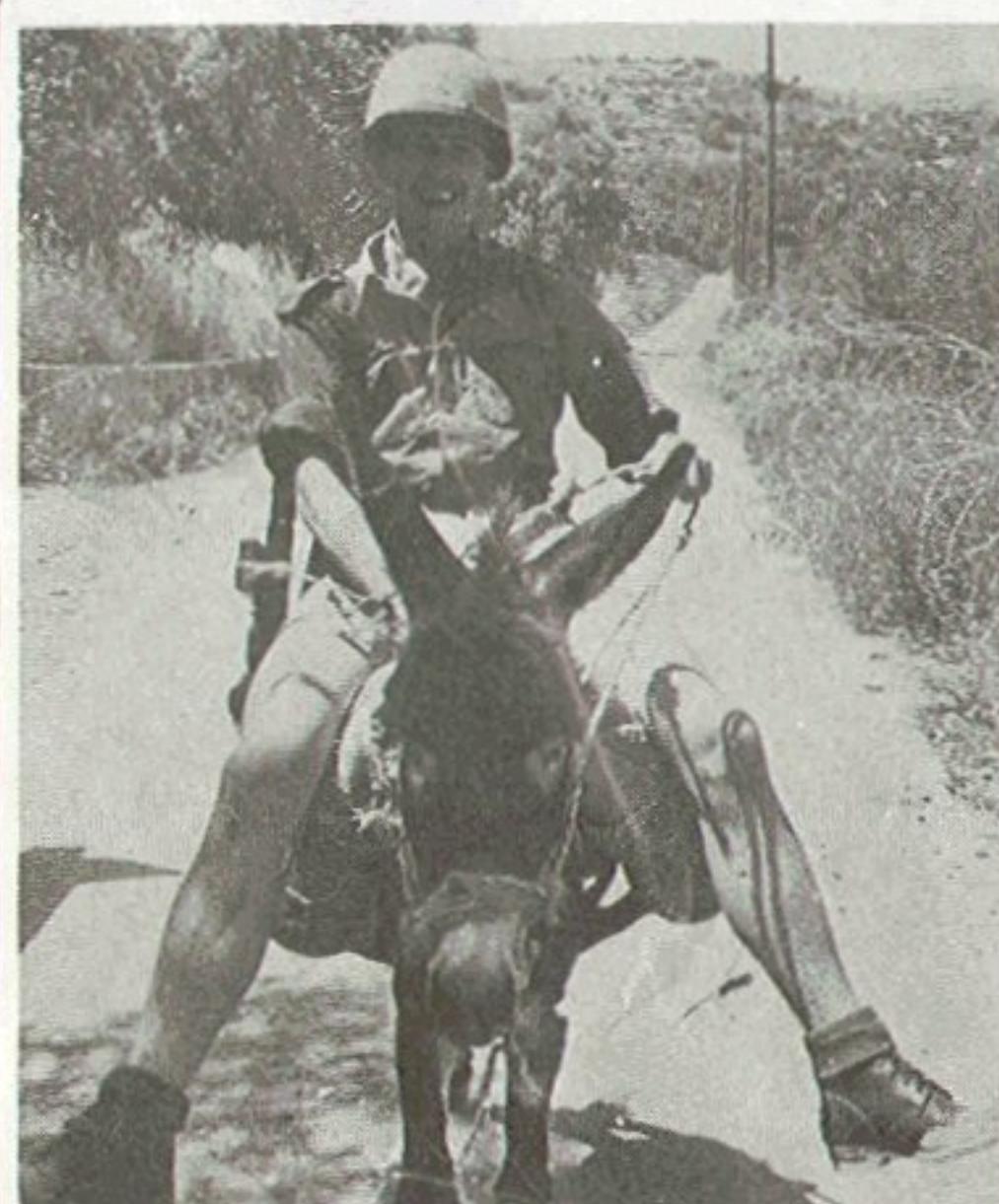
Kanitnetjenesten begynner å komme i godt gjenge, selv om den fortsatt arbeider under kummerlige forhold. Det er i dag fire kantiner i drift med hovedkantine i Dovre og de tre andre ute hos kompaniene. Det selges øl, mineralvann, toalettartikler og røkesaker. Det vil også bli lagt ut prisliste for kantinevarer, samt bestillingslister.

Man kan få kjøpt fotoutstyr, armbåndsur, filmutstyr i nærmeste fremtid, og varer vil bli taxfrei. Det vil også bli anledning til å bestille varer fra forretninger i Nor-

ge, og også disse vil bli taxfrei. Hvis det er spesielle ting man ønsker å kjøpe, kan ting bestilles spesielt, og når det gjelder fotoutstyr vil det bli rekvirert et mindre antall slik at tingene kan studeres før kjøp.

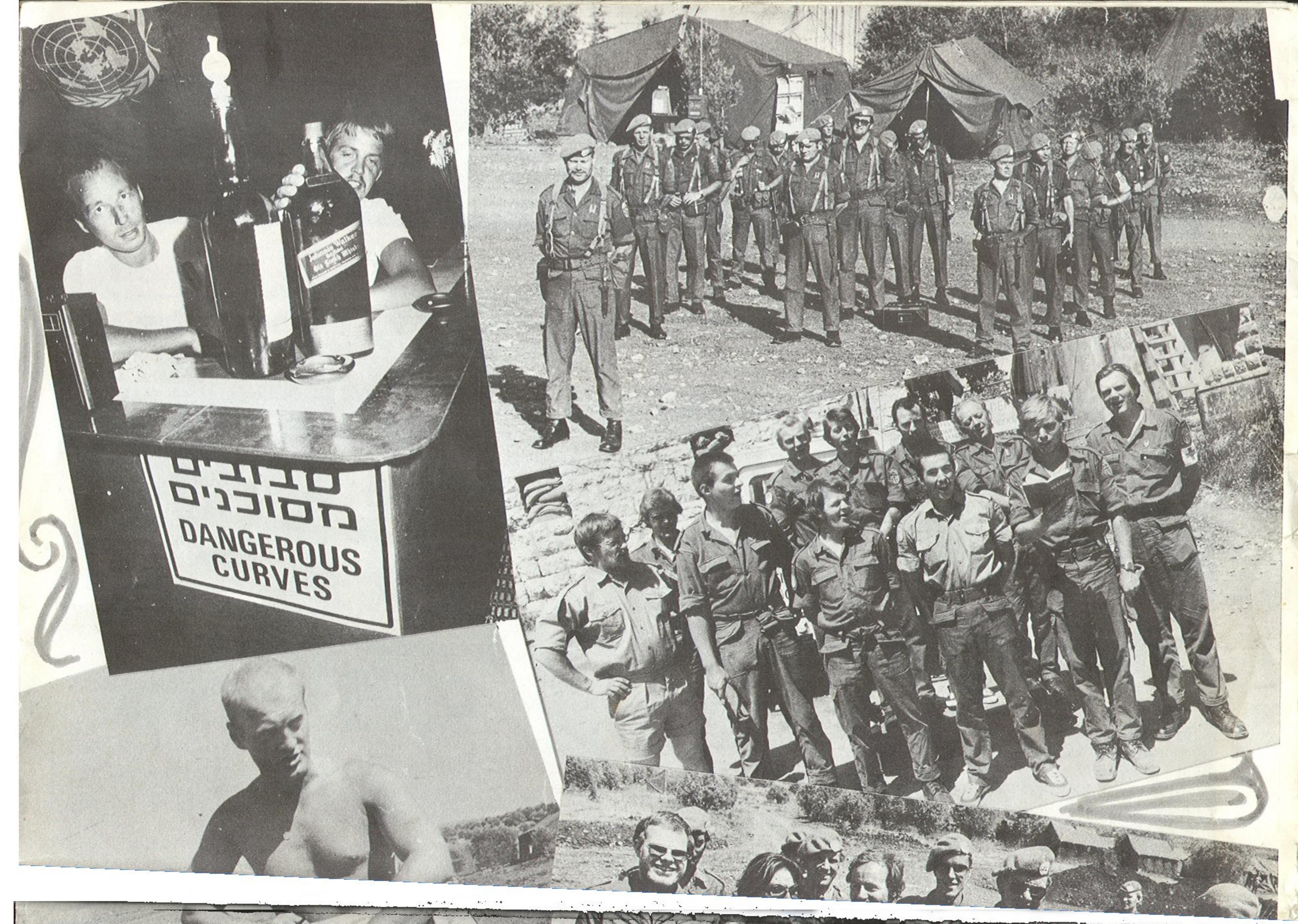
Det hender man slipper opp for ting i kantina, og det vil da gå en ukes tid før tingene er supplert.

Ellers vil kantina kunne tilby et vareutvalg i likhet med det som finnes i kantinene hjemme, blad, bøker, tidsskrifter etc.

ARNE OG HARRY

Vi kan i dag bringe et bilde av et meget anvendelig "FN-kjøretøy", nemlig gode, gamle Harry, notert i Dyrenes Liv som esel. Rytteren er Arne Karlsen, Kp. 3, tropp 3, som her er ute i spesialoppdrag med Harry. Eselet er innkjøpt av tropp 3 hos lokalbefolkningen i Kaoukaba, og prisen for kjøretøyet var 135 dollar. Harry er billig i drift, og man slipper veiavgift og ubehagelig kontroll hos bilsakkyndig. Jalla-scooteren er vedlikeholdsfrí.

På post i støvet

Den norske FN-styrken i Syd-Libanon har opplevd slutten på regntiden, og dette ga soldatene en forsmak på hva som vil komme til vinteren. Leiren ble til et veritabelt sôlehab og alt utstyret tok da også preg av dette. Men etter regn kommer som kjent sol, og nå er temperaturene kommet opp i nærmere 45 grader i sola, og det må adskillig väsketaket til for å kompensere väsketaket i kroppen. Og med varmen og sola kommer også støvet. Det er ikke godt å si hva som er verst, regn og sôle, eller en intens varme og støvskyer. Men ingen klager er blitt fremført over vår og temperatur. Det er likevel så lite man kan gjøre med disse tingene.

En av de postene som sikkert kjenner støvplagen og varmen best, er laget fra Kompani 2 som har sin post i krysset som deler veien til Ebel es Saqi og byen Kaoukaba. Dette er utvilsomt bataljonens mest støvete post, og det blir ulidelig varmt når man også med stå med hjelm og skuddsikker vest, men dette er selvsagt en dyd av nødvendighet.

Det er fenrik Rune Berg som er lagfører for "støvposten" på veien til Kaoukaba. Vakttjenesten er 2,5 timer vakt om dagen og 2 timer om natten. Laget besto inntil nylig av åtte mann og fenrik Berg gikk selv sine vakter sammen med laget. Men laget fikk forsterkning fra Norge og består nå av ni mann.

— Vi trives bra her på denne posten, sier fenrik Rune Berg fra Borkenes. — Selv om det støver som besatt her, vil vi ikke vekk fra denne posten.

Soldatene på denne posten forteller også at sivilbefolkingen i området er svært så omgjengelige og omtenksomme mot FN-soldatene. De besøker soldatene hver dag, og vet nesten ikke hva godt de skal gjøre for de norske FN-soldatene. Gaver i form av mat og drikke er ikke uvanlig, og soldatene setter stor pris på denne service fra sivilbefolkingen.

De norske FN-soldatene har vist seg sin oppgave voksen, og selv om det har vært enkelte dramatiske episoder siden styrken kom til Syd-Libanon, er guttene ved godt mot og tar

På vakt med Alv Erik Westlund, Nordreise (t.h.) og Reidar Knapstad, Florø.

KOLLEGER

Dette er ikke vanlig måte å hilse på når kollegene møtes, men redaktøren av Blue Beret innførte for anledningen en spesiell hilsen da han møtte faglig reporter Sally Soames fra Sunday Times i London. PS. Redaktøren er gift:

INSTRUMENTER

Bataljonen har fått tildelt 15.000,— Nkr som vil bli brukt til lokalt innkjøp av instrumenter (gitarer, trekspill, munnspill og blåseinstrument for miniorkester).

FILM

Bataljonen har fått tildelt 4 stk 16 mm filmfremvisere som er fordelt med ett pr kompani.

Videre vil vi få tildelt 2 stk 8 mm filmfremvisere som kan utlånes mot kvittering hos V-off.

FNBN vil få regelmessig tildeling av nye spille filmer som blir å rullere innen alle avdelinger. Hvert kompani kan beholde samme film inntil 3 dager, og vil ved retur til V-off få tildelt ny spillefilm.

En god del 16 mm filmer er innspilt på cinemascop, og vi vil få ekstra linse for hvert apparat for slik filmfremvisning. FO/HST vurderer eventuell anskaffelse av 1 stk transportabel 35 mm kinomaskin til FNBN. En slik maskin koster over 50.000,—

TV

Bataljonen får tildelt 5 farge-TV med video casett recorder som vil bli fordelt med 1 stk pr gevkp, 1 stk befalsmesse hovedleir og 1 stk mannskapsmesse hovedleir.

Vi vil få ukerevyer fra NRK med sammendrag av siste ukes dagsrevy samt sportsbegivenheter.

REISERADIOER

Bataljonen vil få en tildeling på ytterligere 10 stk reiseradioer med kasettspiller.

Disse radioene blir uteslukkende fordelt til gevärkompaniene som har den største spredning på sine tropper og lag.

AVISER

Velferdsoffiseren har nå abonnert på de avisene som er iht de ønsker avdelingene gjennom sine tillitsmenn har kommet med.

Vi får abonnere på 1 avis pr 10 mann, men pga den meget store spredning en har i gevärkompaniene, har V-off bedt om at antall avisene pr mann økes betraktelig.

Avisene vil nå bli abonnert kompanivis, slik at hvert kompani får avisene.

REDAKSJON:
Lt. Per Jevne
Korp. John Elvrum

(Befolking)

Vi gir her en kort oversikt over befolkningen i det distriket NORBATT holder til:

KAOUKABA: Kristne innbyggere (marionittiske katolikker).

BLATE: Bare 40 innbyggere, muslimer.

DIBBINE: 200 personer, bare muslimer.

MARJAYOUN: 2000 innbyggere hvorav halvparten ortodokse katolikker, en fjerdedel er marionittiske kristne, noen druzere og muslimer utgjør resten.

I øst ligger Hashbaya hvor hele befolkningen er druzere. Den lille byen Fraydiss består av drusere. I Hebbaryie er alle muslimer, det samme befolkningsskift finnes i fjellbyen Kafre Hammam.

EBL ES SAQI: Ingen bor der for tiden, men tidligere var det 1000 innbyggere med kristne og druzere.

SHEEBA: For det meste muslimer.

EL FOUKHAR: Kristne og en del protestantiske kristne.

EL KHIAM: Byen besto for det meste av muslimer, i dag bor det så og si ingen der.

Druzernes religion er forenet med mye mystikk og er bare for de helt innviede.